

POSTANOWIENIE

18 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 18 grudnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi A.K. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach
z 19 grudnia 2023 r., III Ca 908/22 (III WSC 7/25),
wydanego w sprawie z powództwa S.M.
przeciwko A.K.
o zapłatę,

I. odrzuca skargę;

II. zasądza od A.K. na rzecz S.M. 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia odpisu niniejszego postanowienia zobowiązanej, tytułem kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 czerwca 2022 r. Sąd Rejonowy w Pszczynie po rozpoznaniu sprawy z powództwa S.M. przeciwko A.K. o zapłatę oddalił powództwo (pkt 1) oraz orzekł o kosztach procesu (pkt 2). Na skutek apelacji powoda Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z 19 grudnia 2023 r. zmienił zaskarżony wyrok (a) w punkcie 1/ w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powoda żadaną, bliżej

określoną kwotę z roszczeniem odsetkowym, (b) w punkcie 2/ w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powoda koszty procesu (pkt 1); oddalił apelację w pozostałej części (pkt 2) i zasądził od pozwanej na rzecz powoda koszty postępowania apelacyjnego (pkt 3).

Od powyższego rozstrzygnięcia pozwana złożyła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, wskazując, że jest on niezgodny z art. 6 k.c., 176 Konstytucji RP, 6 ust 1. EKPCZ, 65 § 1 i 2 k.c., 232 i 233 § 1 k.p.c. Skarżąca wskazała, że doszło do poniesienia przez nią szkody na skutek wydania orzeczenia sądu drugiej instancji, nie jest i nie było możliwe wzruszenie wyroku sądu drugiej instancji w drodze innych środków prawnych, albowiem brak jest podstaw do złożenia skargi o wznowienie postępowania, a zaskarżone orzeczenie, zgodnie z art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c., nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną.

Dokonując uprawdopodobnienia szkody poniesionej przez pozwaną, skarżąca wskazała, że poniosła szkodę na skutek treści orzeczenia sądu drugiej instancji, na podstawie którego obowiązana była zapłacić powodowi kwotę 2 999,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 lipca 2021 r. do dnia zapłaty, a nadto koszty zastępstwa procesowego za postępowanie przed Sądem I i II instancji. Wobec tego, powód bezpodstawnie się wzbogacił, nie wykonał bowiem ciążącego na nim świadczenia w całości pomimo wielokrotnego wzywania go przez pozwaną do wykonania usługi w całości, otrzymał jednak wynagrodzenie za cały przedmiot umowy.

Powód wniósł o odrzucenie skargi ze względu na brak uprawdopodobnienia szkody przez skarżącą i o zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa prawnego przed Sądem Najwyższym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, ma postawione przez ustawodawcę wysokie wymagania formalne i merytoryczne, określone precyzyjnie w art. 424⁵ k.p.c. W § 1 wskazanego przepisu wymienione są konstrukcyjne elementy skargi, których niespełnienie prowadzi do odrzucenia skargi *a limine* (postanowienie SN z 29 sierpnia 2007 r., IV CNP 115/07).

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., do konstrukcyjnych elementów skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia należy oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeżeli ulegała ona odrzuceniu przez sąd niższej instancji, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1, jak również skargę z innych przyczyn niedopuszczalną.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest instrumentem umożliwiającym uzyskanie prejudykatu do dochodzenia odpowiedzialności odszkodowawczej ze względu na szkodę, którą wynika dla niego z naruszającego prawo rozstrzygnięcia co do meritum sprawy, nie zaś za szkodę, którą miałby ponieść na skutek uchybień prawu procesowemu mających miejsce w postępowaniu prowadzącym do wydania takiego orzeczenia. Dlatego normy Kodeksu postępowania cywilnego stawiają przed skarżącym wymaganie, aby określił rodzaj szkody, którą poniósł lub ponosi w związku z wydaniem zaskarżonego orzeczenia i okoliczności te uprawdopodobnił.

Skarżąca nie zawarła w treści skargi jej konstytutywnego elementu, polegającego na uprawdopodobnieniu szkody. Treść uzasadnienia skargi w tej części odnosiła się w zasadzie do zdawkowego zasygnalizowania, że skarżąca poniosła szkodę, gdyż powód wzbogacił się jej kosztem, skoro wyrok nie był dla niej korzystny, a powód nie wykonał zobowiązania, na podstawie którego dochodził swych żądań. Skarżąca nie przytoczyła natomiast żadnej argumentacji, mogącej służyć obiektywnemu potwierdzeniu, że szkoda została przez nią rzeczywiście poniesiona. Samo zagrożenie szkodą jawiło się, w świetle przytoczonych okoliczności jako mające charakter jedynie hipotetyczny. W przypadku, gdy

w momencie wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, celem uzyskania przez powoda świadczenia zasądanego skarżonym wyrokiem nie zostały podjęte jakiekolwiek środki mające prowadzić do jego egzekucji, trudno przyjąć, aby wskazywana suma uszczupliła majątek podmiotu rzekomo pokrzywdzonego orzeczeniem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 maja 2025 r., I CNP 50/23; postanowienie z 21 maja 2025 r., I CNP 100/23; postanowienie Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2025 r., I CNP 142/23).

Na marginesie Sąd Najwyższy odnotował, że mimo ujęcia w treści skargi przepisów, które zdaniem skarżącej zostały przez Sady *meriti* naruszone, to w przeważającej mierze wiązały się one z zakwestionowaniem ustalonego przez Sąd pierwszej instancji stanu faktycznego i przedstawieniem sugerowanego korzystnego dla skarżącej rozstrzygnięcia istoty sprawy.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., orzeczono jak w pkt. 1 sentencji postanowienia. Co do kosztów postępowania Sąd Najwyższy orzekł w pkt. 2 sentencji postanowienia na podstawie art. 424¹² w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Agnieszka Jurkowska-Chocyk

(R.N.)

[a.ł]